

ΘΑ ΔΙΑΣΧΙΣΕΙΣ ΕΝΑ ΠΡΩΙΝΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΚΑΙ ΘΑ 'ΝΑΙ ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΑ ΚΙ ΑΠΟ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ...

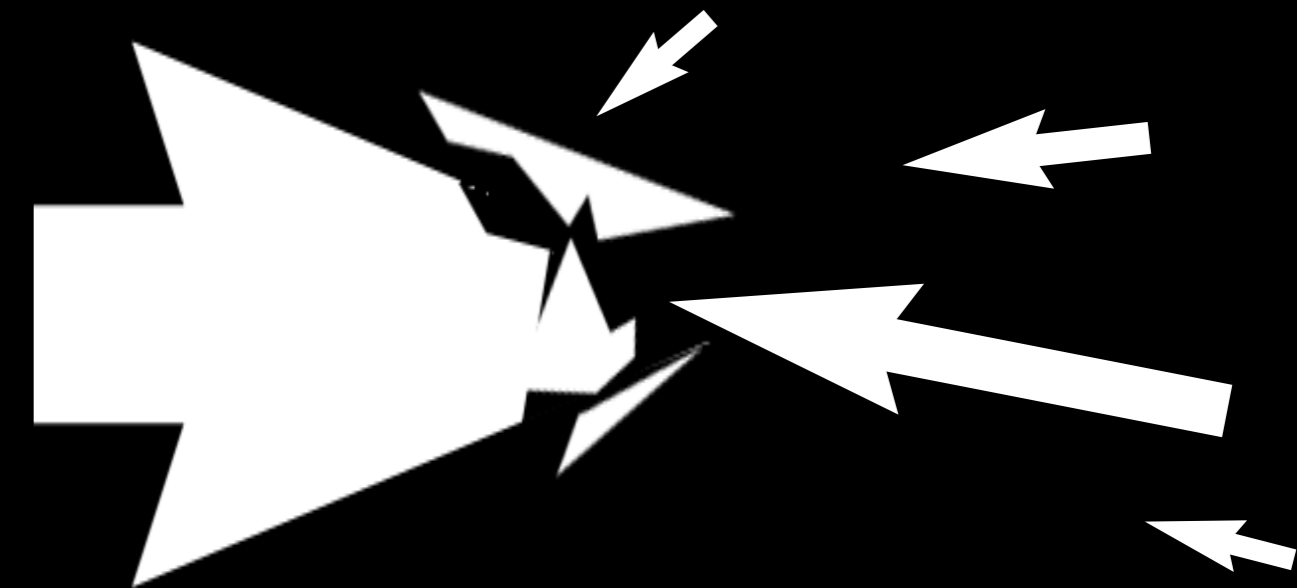
Είναι στη διαδρομή για τη δουλειά που αναρωτιέσαι "τώρα εγώ για ποιον ακριβώς λόγο ξύπνησα;". Θυμίστε μου. Και ναι, σηκώθηκες για να πας στη δουλειά, για να έχεις έναν κερατά πάνω από το κεφάλι σου για 8 ώρες, για να εγκλωβιστείς σε έναν χώρο για 8 ώρες, μπροστά από έναν υπολογιστή σε καθεστώς πλήρους ακινησίας, σηκώνοντας τηλέφωνα, στέλνοντας fax, κάνοντας λίγο απ'όλα, θάβοντας τη δημιουργικότητά σου. Δουλείες γραφείου από τις πλέον υποτιμημένες, παίρνοντας τον βασικό μισθό, γιατί και καλά είσαι ανειδίκευτος (άσχετα αν σου ζητάνε τα χίλια μύρια για να σε πάρουνε). Σκατά δουλείες (όχι ότι υπάρχουν και καλές) που μετράς τα λεπτά, τις ώρες για να φύγεις, και όταν φεύγεις λες "που πήγε η μέρα μου;". Παράνοια! Ξεπουλάμε τη ζωή μας, μοιράζοντας τη μέρα σε ώρες που θέλουμε να αποφύγουμε και σε αυτές που τρέχουμε για να απολαύσουμε. Για να κοιμηθούμε νωρίς και να σηκωθούμε νωρίς, για να είμαστε παραγωγικοί για τα αφεντικά.

Τα πρωινά θα είναι ακόμη πιο όμορφα όταν θα ξεμπερδέψουμε μια και καλή με την πάρτη τους. Δεν υπάρχουν καλά και κακά αφεντικά, "δεξιά και αριστερά". Υπάρχουν εργάτες και αφεντικά και μπόλικο ταξικό μίσος...

όλα τα γραφεία είναι τελετών σφαλιάρες και κλωτσιές σε κάθε αφεντικό

Για τον Αλέξη που μας άφησε νωρίς, αλλά θα είναι για πάντα μαζί μας...

Η ακινησία μπορεί να νοηθεί μονάχα σαν προσωρινή ισορροπία αντίθετων κινήσεων.

Ο κάθε προλετάριος μέσα στο αδιούρητο δίκτυο των μητροπολιτικών κοινωνικών σχέσεων, ακριβώς επειδή είναι θύμα και εμπόρευμα, παραμένει διαμελισμένος, κατακερματισμένος, ακρωτηριασμένος, σφιγμένος, διασπαρμένος από αντιθετικές γλώσσες που πολτοποιούν την αυθόρμητη ταυτότητα του, τη μνήμη του και τη φαντασία του. Με λίγα λόγια μετατρέπεται σε ένα φυσιολογικό σχιζοειδές. Κι όχι μόνο πια μέσα στην εργασιακή διαδικασία πλέον, αλλά και σε όλο τον υπόλοιπο χρόνο του, ο οποίος έχει πια ρουφιχτεί ολόκληρος από το κεφαλαίο, έχει σφραγιστεί κάθε μη καπιταλιστικός πόρος του. Φετίχ αλλά και εξεγερμένος, εμπόρευμα αλλά και καταστροφικός του εμπορεύματος, εν δυνάμει αυτόχειρας αλλά και φονιάς-να λοιπόν που "εμφανίζεται ένας στρατιώτης": ο σχιζομητροπολιτάνος προλετάριος. P.K.-A.Φ.

Το σχιζό είναι ένα έντυπο δρόμου που μοιράζεται χέρι με χέρι σε 1.500 αντίτυπα στους δρόμους της αθήνας. Κι αυτό γιατί επιλέγουμε να δράσουμε ενάντια σε κάθε είδους μεσολάβηση στα πλαίσια του κοινωνικοταξικού ανταγωνισμού, στο βαθμό που μας αναλογεί. Αποτελεί μια έκδοση της πολιτικής ομάδας SAX. Αν δεν το βρείτε, θα σας βρει αυτό!

e-mail:
saxgk@yahoo.gr

αφίσα που κολλήθηκε απο την ομάδα μας στους δρόμους της αθήνας

Από τον του Οκτώβρη '08 η ομάδα μας συμμετέχει στη FederaCtion.

Από την αντιφασιστική διαδήλωση μνήμης που πραγματοποιήσαν οι αντίφα πυρήνες της Αθήνας στις 18/10, με τη συμμετοχή 400 περίπου συντρόφων και με κεντρικό σύνθημα "το όνομα της Μακεδονίας είναι ποτισμένο στο αίμα της Βοσνίας". Για κάποιους το ζήτημα του ελληνικού ιμπεριαλισμού θεωρείται "βαρετό θέμα", άλλοι πάλι προτιμούν να ασχολούνται με τον αμερικανικό... Ευτυχώς οι αντίφα πυρήνες είχαν διαφορετική οπτική, κι αυτό δεν λίγο, σε μια εποχή μάλιστα που η "μνήμη" είναι επικηρυγμένη.

Για το νόημα της μνήμης του Πολυτεχνείου.

Τελικά πολλοί είναι αυτοί που δεν θέλουν να θυμούνται τι έγινε και τι δεν έγινε εκείνες τις ημέρες του '73 στο Πολυτεχνείο. Πολλοί θέλουν να θυμούνται άλλα από αυτά που πραγματικά έγιναν και κάποιοι άλλοι θέλουν να 'θυμούνται' τον εαυτό τους μέσα στα γεγονότα, τη στιγμή που ήταν κανονικότατα όργανα του φασισμού. Άλλοι πάλι, προσπαθούν να μην ξεχαστεί η "μεγάλη στιγμή" τους. Η στιγμή που τους επιτρέπει να την βγάλουν λάδι και να κρύβονται πίσω της για να μην φανεί πόσο λέρες έγιναν τα τελευταία 35 χρόνια.

Η Χούντα δεν ήταν απλώς ένα "πρόνι των Αμερικάνων", αφού ήταν πολλοί αυτοί που την στήριξαν εδώ πέρα. Άλλωστε η κομμουνιστοφαγία, οι εξορίες, η εθνοφοροσύνη και η λούμπεν υποταγή σε κάθε κυβέρνηση ήταν χαρακτηριστικά που υπήρχαν στην Ελλάδα χρόνια πριν τη Χούντα. Μήπως είναι ψέμα πως αν δεν είχε γίνει το "Πολυτεχνείο" το πιο πιθανό είναι να θυμόμασταν τον Ιωαννίδη σαν αυτόν που έφερε τη δημοκρατία, όπως έλεγαν τότε;

Το Πολυτεχνείο δεν ήταν η εξέγερση των φοιτητών για "ψωμί - παιδεία - ελευθερία" και δημοκρατία. Ήταν μια σκληρή εμφυλιοπολεμική κίνηση με σαφή ταξικά χαρακτηριστικά και μπόλικη βία στο δρόμο (δηλαδή καμένες τράπεζες και καταστροφές της περιουσίας και των αυτοκινήτων του "κοσμάκη"). Γι αυτό και πνίγηκε στο αίμα. Για να μπορέσει να ακουστεί ένα μεγάλο "ουφ", από μια Ελλάδα ανακουφισμένη που "γλίτωσε" από τους αλήτες, από τους άχρηστους που δεν κατάφεραν να γίνουν κάτι άλλο πέρα από εργάτες, από τους κομμουνιστές".

Η ήττα του Πολυτεχνείου ήταν διπλή. Δεν έφτανε η καταστολή, γιατί η μνήμη των κολασμένων αυτού του τόπου δεν θα έσβηναν έτσι εύκολα την προοπτική της βίαιης μαζικής κινηματικής σύγκρουσης. Αυτός

ήταν και ο λόγος των πορειών μνήμης στα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης: "Κουφάλες στο τέλος θα σας φάμε". Κι έτσι ήρθε η "δημοκρατία" το '74 με τον Καραμανλή που προκήρυξε εκλογές στις 17 Νοέμβρη, θέλοντας να καπελώσει την όποια μνήμη του γεγονότος. Σαν απάντηση, η άκρα αριστερά κάλεσε σε πορεία μνήμης την ημέρα των εκλογών. Μια πορεία που παρά τις καταγγελίες των επίσημων ΚΚΕ, το σκίσιμο αφισών, τα ξύλα στις αφισοκολλήσεις... τελικά έγινε. Μια πορεία με 50.000 ανθρώπους που διαδήλωσαν από το Πολυτεχνείο, **όχι προς την αμερικανική πρεσβεία αλλά προς το σκοπευτήριο της Καισαριανής, υπενθυμίζοντας ξεκάθαρα τον εμφυλιοπολεμικό του χαρακτήρα.**

Ήταν δυνατόν να επιτραπούν τέτοια πράγματα; Τώρα πια είχαμε "δημοκρατία". Έτσι, όλο το ιδεολογικό οπλοστάσιο του συστήματος με προεξέκουσα την κρατική αριστερά έπεσε επάνω στο Πολυτεχνείο, **όχι για να το καταστρέψει αλλά για να το μετατρέψει σε κάτι πολύ διαφορετικό.** Να το μετατρέψει στη "γιορτή της πάλης του ελληνικού λαού ενάντια στον ξένο δυνάστη". Εθνική ενότητα δηλαδή, με ένα Πολυτεχνείο που κωρά την ΠΑΣΠ και την ΟΝΝΕΔ, που κωρά τους βουλευτές που καταθέτουν στεφάνια, που κωρά το κράτος. **Ένα Πολυτεχνείο που είναι εθνική γιορτή.**

Η μνήμη, ωστόσο, είναι πολεμική και δεν υπάρχει ούτε αντικειμενική αλήθεια ούτε αναμφίβολα γεγονότα. Δεν υπάρχει ένα "Πολυτεχνείο", αλλά πολλά και κάποια κατασκευασμένα από το μηδέν. **Ποιο λοιπόν είναι το Πολυτεχνείο που θυμόμαστε στις 17 Νοέμβρη;**

Για το νόημα της ημέρας του Πολυτεχνείου.

Πόσο μακριά είναι η Ρώμη;

Τον περασμένο Απρίλη η ιταλική πρωτεύουσα απέκτησε, για πρώτη φορά μετά το 1946, ακροδεξιό δήμαρχο. Λίγους μήνες αργότερα ο στρατός βγήκε στους δρόμους, δήθεν για να προστατέψει την κοινωνία από τη δράση της μαφίας. Στα τέλη Οκτώβρη, η υπουργός Παιδείας διακήρυξε με χαρά: "Επιστρέφουμε στο σχολείο της σοβαρότητας, της αξιοκρατίας και της πραγματικής παιδείας". Το ξέρουμε, οι δυτικές κοινωνίες δεν σταματούν να αποκτούν δεξιά χαρακτηριστικά.. Το ξέρουμε, οι μικροαστικές ορδές που ζητούν όλο και περισσότερη ασφάλεια, όλο και περισσότερη τάξη είναι αδιστακτες.

Μέσα σε αυτή την "ευνοϊκή" συγκυρία, οι ιδεολογικοί απόγονοι του Μουσολίνι πήραν τις σημαίες - παλούκια, τις ζώνες και τα κράνη τους, ντο-

παρίστηκαν με μερικές επιπλέον δόσεις μίσους και βλακειάς και κατέβηκαν στην Piazza Navona. **Ήθελαν να σπάσουν την πορεία των μαθητών και φοιτητών** που διαδήλωναν ενάντια στις επικείμενες μεταρρυθμίσεις στον χώρο της εκπαίδευσης. Τι να έκαναν κι αυτοί; Δεν μπορούσαν να βλέπουν την "όμορφη Ρώμη" να καταλαμβάνεται από εκείνα τα περίεργα όντα, μεταξύ των οποίων και κάποια κομμουνιστικών και αντιεξουσιαστικών τάσεων. Γι αυτό είπαν να επιβάλουν την τάξη. Δεν τους βγήκε όμως, κι **αν δεν επενέβαιναν οι φίλοι τους οι μπάτσοι συλλαμβάνοντάς τους** (η αστυνομία ήταν όντως στο πλευρό του -φασίστα- πολίτη), **υπάρχει πιθανότητα ακόμα να έτρεχαν.**

Οι πιο παλιοί ίσως να θυμήθηκαν τις δικές τους εποχές και συγκεκριμένα τη δεκαετία του '70. Τότε που οι φασίστες προσέφεραν μεγάλες υπηρεσίες στο κράτος, προκειμένου να αντιμετωπιστεί ο "κόκκινος κίν-

Κρίση... ή πιο συγκεκριμένα η κρίση του χρηματοπιστωτικού συστήματος.

Η κρίση ως ιατρική ορολογία είναι **ένα σημείο καμψής.** Το σημείο από το οποίο θα περάσει ο ασθενής και ύστερα τα πράγματα θα αρχίσουν να καλυτερεύουν ή το σημείο πέρα από το οποίο η κατάσταση θα πάρει τόσο άσχημη τροπή που δεν θα επιδέχεται βελτίωση. Ακόμη, κρίση είναι το σημείο όπου όλα αρχίζουν να γίνονται ρευστά. Χαλαρώνουν οι ιδέες, χαλαρώνουν οι ρουτίνες. **Ό,τι μέχρι πρότινος έμοιαζε με βεβαιότητα σιγά σιγά μετατρέπεται σε αμφιβολία.** Είναι το σημείο όπου όλοι καταλαβαίνουν ότι αυτό που θεωρούσαν θεμελιώδες τελικά δεν είναι αρκετά "σαστό". Είναι το σημείο όπου όλοι διψάνε για μια καινούρια ιδέα, μια ιδέα που θα αλλάξει το πεδίο τόσο, ώστε να ξεπεραστούν όλα τα προβλήματα και η κρίση να γίνει παρελθόν.

Έλα όμως που **δεν υπάρχει κότα με χρυσά αυγά, όπως δεν υπάρχει και χρηματιστήριο που γεννά λεφτά.** Τα λεφτά τα γεννά η ανθρώπινη εργασία, ούτε οι μηχανές ούτε οι επενδυτές. Έμοιαζε κάποτε καλή ιδέα: "δεν πειράζει που δεν έχεις λεφτά, δεν πειράζει που δεν έχεις μισθό, μπορείς πάντα να καταναλώνεις δανεικά". Κι έτσι γεμίσαμε δάνεια, δόσεις και κάρτες. Υπήρχε κίνηση στην αγορά, οι τράπεζες πήγαιναν καλά, οι μετοχές ανέβαιναν.

Είναι δυνατόν να μην ήξεραν πως αυτή η μορφή κατανάλωσης **το μόνο που καταναλώνει είναι το μέλλον;** Το ήξεραν, αλλά ο κάθε μεμονωμένος τραπεζίτης δεν νοιάζεται για το μέλλον, νοιάζεται για την τσέπη του και νοιάζεται για το εδώ και το τώρα. Ας όψεται η ιερότητα της ελεύθερης αγοράς... Και κάπως έτσι η μεγάλη στιγμή ήρθε. Οι δανειολήπτες έφτασαν σε σημείο να μην μπορούν να πληρώσουν τα δάνεια και οι

τράπεζες προχώρησαν σε κατασχέσεις. Το χρήμα έφυγε από την αγορά, οι τράπεζες έπαψαν να εμπιστεύονται ακόμα και τους δικούς τους, οι μετοχές έπεσαν... Και τότε ο σώζων εαυτόν σωθήτω, οι επενδυτές την έκαναν σαν τα ποντίκια, ελπίζοντας πως θα είναι άλλοι εκείνοι που θα πνιγούν κι όχι οι ίδιοι. **Ακόμα, βέβαια, δεν άρχισαν να πηδάνε από τα μπαλόνια. Κρίμα. Ή ίσως και καλύτερα, μιας και θα έπεφταν στα κεφάλια μας.**

Όσον αφορά τώρα το ότι η κρίση έχει έρθει από την Αμερική ή ότι εμάς δεν θα μας επηρεάσει κλπ. Απορούμε: "γιατί όχι;". Τις ίδιες μαλακίες δεν κάνουν και οι εδώ τραπεζίτες; Εδώ δεν έπεσαν τα δάνεια βροχιά; Ας μην ξεχνάμε όμως ότι μιλάμε για την Ελλάδα, μια ηλιόλουστη χώρα γεμάτη φιλοξενία και αγαθότητα. Δεν μπορεί, λοιπόν, **ό,τι στραβό θα έχει έρθει "απ' έξω"...**

Παρόλ'αυτά, δεν χρειάζεται να είναι κανείς οικονομολόγος για να καταλάβει ότι η διαρκής μετεξέλιξη του καπιταλισμού τα τελευταία 30 χρόνια, μετά από την κλωτσιά που του έριξε το προλεταριάτο, φτάνει σε ένα ακόμη τέλμα. **Κι όμως, ενώ αυτό θα έπρεπε να είναι το σημείο από το οποίο θα ξεκινάγε η επιθεσή μας, κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει.** Βρισκόμαστε τσακισμένοι και διαχωρισμένοι, από την κατανάλωση, τον ρατσισμό, την ηττοπάθεια, από τις ιδεολογίες ανέλιξης και συμπόρευσης με τα αφεντικά, **από την διαταξική βολούρα.**

Ο ασθενής έχει δύο πρόσωπα, και η υγεία δεν είναι μία. Η υγεία των αφεντικών είναι η αρρώστια μας και η υγεία μας είναι η δική τους αρρώστια. Συνεπώς, οι ασθενείς, δηλαδή τα αφεντικά, είναι σε κρίση. Κι αφού δεν βρίσκεται κάποιος να τους πατήσει στον λαιμό εκεί που ψυχορραγούν -να ξεμπερδεύουμε- αυτοί ανασυγκροτούνται και επανεξετάζουν ησυχώς τη στρατηγική τους. Σε λίγο, θα είναι και πάλι έτοιμοι.

Εμείς; Ή θα κάτσουμε να πληρώνουμε τα σπασμένα ξανά και ξανά και ξανά ή θα τους σπάσουμε τα μούτρα.

Αξιοπρέπεια, ταξικό μίσος, οργάνωση.

Φασίστας σε στιλ "πατημένη κατσαρίδα" στην όμορφη Ιταλία.